

Den høitærede Minister modtogde vel dette, men jeg har ikke kunnet opfatte hans Forslag anderledes. Er der ikke nogen retskraftig Dom, og Embedsmanden derhos benægter, at han har gjort sig skyldig i det, som han sigtes for, saa at der altsaa ikke er noget Beviis ved hans egen Tilstaaelse, saa kan jeg, som sagt, ikke skjønne, at Ministeren efter hans eget Forslag har andet Valg end enten at lade foretage en justitiel Undersøgelse eller heelt at opgive at betage Embedsmanden hans fulde Pension. Embedsmandens Forhold skal altsaa i saa Tilfælde efter Ministerens Forslag underkastes Undersøgelse gjennem en Justitsfoged. Vi, jeg og min ærede Medforslagsstiller, mene derimod, at i saa Tilfælde bør Embedsmanden have Valget mellem en Undersøgelse som den nævnte gjennem en Justitsfoged, eller en fuldstændig Afgjorelse af Forholdet ved den særegne Myndighed, den saakaldte administrative Commission. Det er heri, at Hovedforskjellen mellem de tvende Forslag ligger. Efter Finantsministerens Forslag skal Sagen i ethvert Tilfælde, forekommer det idetmindste os, undergives Afgjorelse som en Justitsfoged; efter vort Forslag kan Embedsmanden derimod vælge og lade ogsaa selve Factum afgjøre af den administrative Commission. Derjom der altid kan var Spørgsmaal om Embedsmandens Forhold under selve Embedsførelsen, saa vilde jeg endda kunne finde mig i, hvad Finantsministeren har foreslaaet. Men hvad jeg ikke kan forsoner mig med, det er, at en Embedsmand imod sin Villie skal være undergivet en Justitsfoged for Handlinger i sit private Liv, som hans Medborgere ustraffet og uden Tilfælde kunne gjøre sig skyldige i. Han bør, forekommer det os, i saadanne Tilfælde have det Valg at kunne sige: „Nei, jeg foretrækker at lade den administrative Commission, der ikke er bunden til saadanne Regler, som Domstolene ere bundne til i Justitsfogeder, afgjøre hele Sagen.“ Den høitærede Minister meente nu vel, at dette kunde føre til, at Embedsmanden valgte den sidste Veie i den Tro, at han lettere for en saadan Commission kunde dække det Forhold, der havde ført til hans Afstedgjørelse; men dette synes mig dog vanskeligt lader sig antage. En saadan administrativ

Commission maa jo nemlig nødvendigviis have en større Frihed til at bedømme Forholdet, end Domstolene ville have. Forholdet føres ved en saadan Commission meget mere tilbage til et Skjøn, men et Skjøn maa netop i disse Forhold, forekommer det mig, siges at være mere paa sit Ede end en Afgjorelse ved en Justitsfoged efter strenge Regler.

Nellemann: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Nellemann: Jeg skal blot tillade mig et Par Ord i Anledning af, hvad den høitærede Minister før yttrede med Hensyn til min Opfattelse af denne Sag. Jeg skal da først sige, at der vil blive indført den Forbedring, om jeg maa bruge dette Udtryk, af den nugjældende Tilstand, ved § 2, som den for Dieblittet foreligger, at Regjeringen ikke saa for Fremtiden skal kæmpe med de paagjældende Embedsmænd i Civilprocessens Former, i hvilket Tilfælde det er ganske vist, at Regjeringen næsten aldrig vil kunne ophjse noget Afgjorende imod dem, hvad jeg troer, Regjeringen selv har faaet at føle i en Sag af den Natur, som passerede for nogle Aar tilbage. Forbedringen ved § 2, som den nu er affattet, bestaaer netop deri, at de for Justitsfogeder foreskrevne Former skulle anvendes. Dette er jo det skarpeste Middel til Sandhedens Opdagelse, som vor Ret kjender, og naar det altsaa stilles til Regjeringens Raadighed for at komme paa det Nene med hele Forholdet, saa troer jeg ogsaa, at der derved vil være vundet noget Betydeligt i Sammenligning med den nugjældende Ret, medens jeg paa den anden Side erkjender, at Embedsmanden ikke kan have en Ret til at fordølge Noget og derfor maa finde sig i, at det nævnte Middel til Sandhedens Opdagelse anvendes mod ham. Den ærede Minister syntes dernæst at mene, at der skulde være den Forskjel mellem den af 5 Medlemmer bestaaende Commissions Af-